

Pep Garcia es despulla emocionalment en la presentació del seu llibre més íntim i colpidor

L'escriptor vigatà, resident a Manresa des de fa anys, va omplir l'auditori de la Plana de l'Om d'amics i persones properes a malalts d'alzheimer

L'escriptor Pep Garcia, durant l'acte de presentació del seu darrer llibre | AFT

S'havia ajornat per la possible neu que podia caure a Manresa dimarts passat. Una neu que, si bé va enfarinar tot el país, va passar de llarg a la capital del Bages. Es va esperar a l'endemà per fer acte de presència. Però la presentació del darrer llibre de Pep Garcia, *Postals presents per a una mare absent*, ja s'havia posposat fins aquest dilluns. Una bona decisió tenint en compte que el seu editor és de Berga (i allà sí que hi va nevar); una de les assistents que hi havia de ser present sí o sí era Cristina Maragall i venia de Barcelona, i perquè el Pep, nascut a Vic però veí de Manresa des de fa dècades, té amics escampats per tot arreu. Si la presentació s'hagués fet dimarts, no hi haurien pogut ser.

Aquesta tempesta perfecta a la qual l'autor es va referir a l'inici de l'acte, va servir-li per fer el primer símil amb l'alzheimer, un dels co-protagonistes del llibre, juntament amb la seva mare, el seu pare, l'entorn i ell mateix. Qui pateix alzheimer, té una tempesta dins seu. Una tempesta que a diferència de les meteorològiques, no minva; creix.

La mare del Pep, la Maria, va morir a causa de l'alzheimer el 7 de juliol de l'any 2015. El llibre, però, no el va escriure llavors, sinó que és fruit de totes les reflexions que Garcia va anar abocant a l'aplicació de notes del seu Iphone, mentre la seva mare queia en mans d'un món desconegut, incert i inestable. Un món on els records s'esvaïen i donaven pas a un estat d'observació permanent. "El llibre parla d'un viatge a un món paral·lel del qual en sabem molt poques coses". El món de l'Alzh, "ja sabeu de qui parlo".

Després de fer aflorar (intencionadament) les emocions del públic amb la cançó *Em perdo*, de la cantautora santpedorenca Anaïs Vila, Garcia va anar descobrint, d'una maleta que s'havia comprat a París quan tenia 20 anys, els records i les vivències del viatge de la seva mare fins el no-res, i que ha quedat plasmat en un llibre on hi ha "vint-i-set postals, unes paraules, uns agraïments, un retrat i un epíleg", va puntualitzar.

Sense perdre de vista el to humorístic i un punt satíric que caracteritza l'autor, la publicació és, per sobre de tot, "una invitació a jugar amb l'alzheimer, a veure'l diferent per descobrir-ne coses", va expressar l'autor, posant de manifest que "la meva intenció sempre ha estat que fos honest i ambiciós". Honest perquè "els sentiments i les sensacions que hi surten són tal qual, sense maquillatge", i ambiciós perquè "m'agradaria que fos un llibre que acompanyés, ajudés i emocionés a través de com jo vivia les situacions quotidianes a casa, amb la meva mare i l'Alzh".

Amb un auditori de la Plana de l'Om ple a vessar d'amics, coneguts i persones amb experiències (diverses) amb l'alzheimer, el Pep no va tenir pèls a la llengua: "és un fill de puta". I això, que també ho va dir intencionadíssimament, va servir-li per, després, aclarir que l'alzheimer és l'alzheimer i les persones que el pateixen no és que es transformin. No. "El comportament que tenen amb la malaltia no són ells. Nosaltres sabem qui és el dolent", va revelar.

Abans de donar pas a intervencions d'amics i companys de viatge del llibre, Garcia va voler deixar clar que "la publicació no va contra l'Alzh, sinó que va a favor de les persones que el pateixen". En el seu cas concret, "també és un homenatge al meu pare, que s'ho va carregar tot a l'esquena, i un reconeixement als cuidadors i cuidadores, als metges i als investigadors".

Havent fet un agraïment personal a totes i cadascuna de les persones que, abans que es publicués, van donar-li l'opinió de les diverses postals que conformen el llibre, Garcia va fer pujar a l'escenari de l'auditori a l'actor navarrclí Enric Llorca, que amb la seva veu greu i penetrant va llegir el que Garcia va descriure com "un viatge sonor per les paraules essencials del llibre". Paraules com present; absent; plorar; símptomes; acabar; començar; claus; mirada; ritual; rutina; companyia; silenci; lluny, o a prop. Després d'un llarg aplaudiment, l'actor es va quedar per llegir, juntament amb Garcia, una postal que no surt al llibre. Una postal que ell va escriure com si fos la Maria, un dia "que em vaig enfadar molt perquè vaig pensar que la mare queia en l'oblit d'alguna gent". La carta anava dirigida a les seves companyes de teatre, amb qui la Maria es trobava cada dijous a la tarda.

Les paraules colpidores van seguir de la mà de Jaume Huch, l'editor del llibre (L'albí), que va llegir una carta personal a la mare del Pep en la qual va posar de manifest que, tot i no conèixer-la, s'havia sentit més a prop seu que mai gràcies als mots sincers, valents i decidits del seu fill.

L'acte va acabar amb els parlaments de dos bons amics de l'autor, Xavier Gual i Kiku Mistu ("hem d'acceptar la vida tal com és, perquè només pot ser d'una manera: com és"), i amb la lectura d'una de les postals del llibre a càrrec de Cristina Maragall, filla de l'expresident de la Generalitat de Catalunya Pasqual Maragall, que també pateix alzheimer. De fet, tots els beneficis que s'extreguin de la venda dels llibres, aniran destinats a la Fundació Pasqual Maragall, dedicada, precisament, a investigar la malaltia.

Al principi de la presentació Garcia havia dit (amb intenció, és clar) que quan conduïa algun acte, el que fos, intentava fer alguna referència al seu cantant preferit, Bob Dylan. I ho va fer. Va ser l'últim que va fer. "Quan vaig escriure l'epíleg, quatre dies després que la mare morís, era al País Basc. Sabeu què hi havia anat a fer, allà? Veure un concert de Bob Dylan". Somriures. Aplaudiments. Llums apagats. De fons, la cançó *Knockin' on Heaven's Door*.